

Kære Alle,

Årets tema for verdensmissionssøndag er: ”men vi kan ikke lade være at tale om, hvad vi har set og hørt”. (Ap. G 4, 20). Efter at Peter og Johannes havde helbredt den lamme mand ved Templet ‘Skønne port’, og der ved denne lejlighed var stimlet mange mennesker sammen om dem, var de med den lamme gået til Salomons søjlegang, hvor de havde prædikeret for menneskemængden.

Denne sammenstimlen af mennesker fik tempelvagten på tærne, og sammen med leviter og saddukæere gik de til Salomons søjlegang for at høre, hvad det var Peter forkyndte. Da Peter ikke var rabbiner og som sådan vant til at undervise på dette sted, og da de hørte, at Peter forkyndte, at Jesus var opstået fra de døde, blev det dem for meget - selv troede de ikke på de dødes opstandelse. Peter og Johannes blev arresteret med henblik på at blive stillet for Sanhedrin.

Peter og Johannes blev ført frem for rådet og skulle svare på, med hvilken beføjelse de havde helbredt den lamme mand. ‘Fyldt af Helligånden...’ I den givne situation blev det uhyre aktuelt, hvad Jesus tidligere havde sagt: ‘Når de fremstiller jer i synagoger og for øvrigheder og myndigheder, så vær ikke bekymrede for, hvordan eller med hvad I skal forsvare jer, eller hvad I skal sige. For Helligånden vil i samme stund lære jer, hvad der skal siges’ (Luk. 12, 11- 12).

Som kristne er vi blevet døbt ‘i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn’. Vi beder ofte ‘i Jesu navn’, Gud påkaldes ‘i Jesu navn’, og der prædikes ‘i Jesu navn’. Udtrykket ‘i Jesu navn’ er blevet så almindeligt, at det måske er blevet et af de mange religiøse floskler, som vi kristne bruger. Hvad betyder udtrykket ‘i Jesu navn’? For at forklare, hvad udtrykket egentligt betyder, må vi gå tilbage til den bibelske tid og til orienten på den tid. I den nære orient var det dengang som det i dag er hos såkaldte primitive folkeslag en almindelig opfattelse, at de ting, der ikke havde et navn, eksisterede ikke.

Et menneske uden navn var uden betydning og foragtelig. Navnet udtrykte noget af det, hvorved tingen

INDHOLDSFORTEGNELSE

Kære Alle	2
Interview med Gud (<i>Ubekendt kilde</i>)	3
Maria, missionærernes forbillede (<i>Michael K.</i>)	4
Oktober er rosenkransmåned (<i>Oversat af Asbjørn Nordam</i>)	6
Pandemien har forværret ulighederne og sårerne i verden (<i>Oversat af Astrid</i>)	8
Mod til at vidne om troen (<i>Efter Peter Granik</i>)	9
Giv dig tid - nej, det haster (QMN)	10
At finde vort kald (QMN)	11
At forkynde evangeliet med handlinger (<i>Helder Carmara</i>)	12

MISSIO DANMARK

P. Quang Minh Nguyen
Bernstorffsvej 56
2900 Hellerup

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk
<http://missio.dk/>
<https://www.facebook.com/missiodanmark>

REDAKTION

P. Quang Minh Nguyen (ansv. redaktør)
Astrid Margrethe Buhl Andresen
Ann-Lise Aasesdatter
Charlotte Olden-Jørgensen
Marie-Claire Thorsen
Asbjørn Nordam

Layout: Linh Nguyen
Tryk: Stenby Tryk A/S

eller personen adskilte sig fra andre ting/personer og navnet var et væsentligt element af personernes personlighed. En persons navn svarede til personens væsen eller vedkommendes kvaliteter. Navnet er således personens 'dobbeltgænger'. Hvor navnet nævnes, er personen egentligt til stede.

I Apostlene Gerninger 4, 20 hører vi Peter holde en forsvarstale for Det høje Råd, hvor man har bedt ham forklare, med hvilke beføjelser, han dagen i forvejen gjorde en lam mand rask. Peter forklarede, at manden var blevet helbredt 'i Jesu navn' - d.v.s. det var et tegn, der udtrykte Guds frelses-vilje. Og apostlene vidste, at Gud var nærværende og virksom, når de nævnte navnet Jesus - Messias. Her var ikke tale om magi, men om troens virkelighed.

Vi er som kristne døbt 'i Jesu navn' - dermed er vi Guds ejendom og Gud er vor beskytter. Vi mødes som troende i et fællesskab, der er sammen 'i Jesu navn' - dermed er han levende til stede blandt os i sin forherligede skikkelse. Er det ikke magi? Nej. Magi er det først, når vi mener at kunne kontrollere og styre Guds handlinger og udnytte denne foregøjlede magt til egen fordel og vinding. Vor opgave som kristne er at arbejde med al vor styrke på at realisere Guds herredømme på denne jord, og det lader sig kun gøre ved at lade Jesu navn nævne over os og derved indgå i et livsfællesskab med ham. Herved kommer vi til at tilhøre Gud og bliver delagtige i hans evige liv – bliver hans børn.

Søndag den 30. oktober optages den årlige kollekt til fordel for verdensmissionen. Tak for sidste års kollekt. Corona-epidemien har på mange måder hindret det almindelige menighedsliv, og derfor er der også fra vores side særlig grund til taknemmelighed over, at det er lykkedes at optage kollekten. Som det er almindelig kendt, er der under epidemien blevet brugt mange offentlige midler på at holde samfundet oppe. Men det kan også betyde, at det efterfølgende bliver strammere med behov for den støtte netop Missio Danmark kan yde.

Missio Danmark har det som sin opgave at støtte missionærer rundt i verden i deres pastorale opgave dér hvor en økonomisk håndsrækning kan gøre en forskel. Derfor beder jeg jer til at give rundhåndet, selvom vi er i en svær tid. Tak for jeres støtte og forbøn for missionsarbejdet.

De bedste hilsener
P. Quang Minh Nguyen

Interview med Gud

Jeg drømte, at jeg fik et interview med Gud. 'Du vil altså have et interview med mig?', spurgte Gud. 'Ja gerne, hvis du har tid' svarede jeg. Gud lo. 'Du ved jo, at min tid er evigheden; så gå bare i gang!'

Jeg spurgte: Hvad undrer du dig mest over, når du betragter menneskene?' Gud svarede: 'Hvad der undrer mig mest er, at de keder sig som børn. Så skynder de sig med at blive voksne, og derefter længes de efter deres barndom. Det undrer mig også, at de ofrer deres sundhed for at tjene penge, og derpå ofrer de deres penge på at genoprette deres sundhed. Det kan også undre mig, at de af lutter iver efter at planlægge fremtiden glemmer nuet. På den måde lever de hverken i fremtiden eller i nuet. De lever, som om de aldrig skal dø, og når de så skal dø, er det, som om de aldrig har levet.'

Så tog Gud mine hænder i sine, og efter en lille tid i tavshed spurgte jeg igen: 'Hvilken lære ville du gerne give dine børn med på vejen?' Igen svarede Gud med en lille latter: 'De skal lære, at man aldrig kan tvinge nogen til at elske én. Men man kan gøre noget for at være elskelig. De skal lære, det vigtigste i livet ikke er det, man har, men hvem, man har. Det er ikke vigtigt at være den som er rig og ejer meget, men den, der ikke har brug for ret meget. De skal lære, at det kun tager få sekunder at tilføje andre dybe sår - også mod mennesker, som man synes om; men det tager år for at hele sårene. De skal lære, hvad det vil sige at tilgive og praktisere det. De skal lære, at det ikke er tilstrækkeligt, at andre tilgiver én, men at man tilgiver sig selv og selv tilgiver andre. Og så skal mine mennesker endelig lære, at jeg altid er nær hos dem.'

Ubekendt kilde

MARIA, MISSIONÆRERNES FORBILLEDE

I oktober måned ærer katolikker hele verden over den hellige Moder ved at krone hendes statue, ved at bede rosenkransen eller holde særlige andagter. For de troende er hun et forbillede på kærlighed, hengivenhed og tro. Gennem sit "ja" beseglede hun vores frelse.

Selv om der står meget lidt i Bibelen om den hellige Jomfru Maria, fortæller det lidt der står, meget om hendes trosrejse. Vi kender alle Marias ydmyge begyndelse, hendes dybe tro, nåde og blide natur og hendes støttende tilstedeværelse igennem hele Jesu liv. Men hvad kan vi lære af vores åndelige mor?

I sin apostoliske skrivelse *Evangelii Gaudium* (Evangeliets glæde) kaldte pave Frans Maria for evangeliseringens mor. "Sammen med Helligånden er Maria altid til stede i folkets midte. Hun slut-

tede sig til disciplene i bønnen om Helligåndens komme (ApG 1,14) og muliggjorde således det væld af evangelisering, der begyndte med pinsen. Hun er den missionerende Kirkes mor, og uden hende kan vi aldrig rigtig forstå den nye evangeliserings ånd."

"Som en sand mor følger hun os, deler vores kampe og omgiver os konstant med Guds kærlighed," skrev pave Frans også. Når det gælder det at være discipel, er den hellige Moder det eksempel, som alle katolikker er kaldet til at følge.

"Jeg ser Maria som den perfekte rollemodel for alle disciple," sagde biskop John Noonan. "Maria-andagt, rosenkransen og de forskellige hymner giver os en forståelse for overgivelsen til Gud i vores liv, for have det forhold til Gud, som former den, vi er i forhold til Kristus."

"Selv de titler, Kirken giver hende - Guds Moder, Kirkens Moder, Himlens Dronning, vor Forbeder - viser, hvordan hun fører os til sin Søn, Jesus Kristus," siger Bruce Croteau, leder af Liturgikommissionen i bispedømmet Orlando (USA). Han fortæller videre, at vi også ser Marias menneskelige side i Skriften, især i Lukasevangeliet 2,41-52, hvor drengen Jesus blev væk i templet. 'Efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål ... Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« (Lukas 2,46,48).' Vi ser en smule frustration fra Marias side som mor," siger Croteau. "Det hjælper os til at forstå, at Maria også oplevede det samme pres, som moderne mødre i forhold til deres børn."

Croteau bemærkede også, at Maria var kontemplativ og overvejede tingene i sit hjerte. Alligevel stillede hun ikke spørgsmål. Hun sagde: "Guds vilje ske". "Hvis man se på hendes standhaftige vidnesbyrd, så er det en af de første forudsætninger for evangelisering," sagde Croteau. "Hun var fast i sin tro og vidste, at Gud ville gøre det, som Gud havde sagt. Hun var en tillidsfuld tjener."

"Skrifterne har lært os meget om Maria og hendes forhold til Kristus, om det at være Kristi mor,

om at være en discipel og en sand efterfølger," sagde biskop Noonan. "Vi er alle kaldet til at følge hendes vej."

Evangelielæsningen fra Lukas 1,39-56 har noget meget vigtigt at lære os om mission. Der beskrives Marias besøg hos sin kusine Elisabeth og den er rig på teologisk indhold og betydning. Maria bærer sit ufødte barn, "den Højestes søn" (Lukas 1,32) i sit skød. Elisabeth, som endnu ikke er klar over Marias graviditet, anerkender hende alligevel som bærer af alle nationers håb og længsel, og hendes barn springer af fryd i hendes skød. Hendes ufødte barn, Johannes Døberen, som skal bane vejen for Kristus, bevæger sig som for at hilse på Jesusbarnet i Marias skød. Ifølge den tidligere leder af den anglikanske kirke, Rowan Williams, præsenterer Lukas her Maria "som den første missionær, evangeliets første budbringer". Hun er det første menneske, der bringer det glade budskab om Jesus Kristus til et andet menneske, og hun gør det simpelthen ved at bære Kristus i sig.

Hvad lærer denne smukke historie os om mission? Den lærer os, at mission ikke primært handler om at prædike eller videregive et budskab med ord. Det handler snarere om at gå ud for at møde et andet menneske med Kristus i sit hjerte. Med Williams' ord handler Marias mission "ikke om formidling af rationel information fra et menneske til et andet, men om en primitiv strøm af åndelig elektricitet, der løber fra den ufødte Kristus til den ufødte Johannes Døber."

Maria vidner altså her om den grundlæggende betydning af helt enkelt at bære Jesus med kærlighed og lade Hans tilstedeværelse røre dem, vi kommer i kontakt med. Ved besøgen sker der noget, som går forud for og bereder vejen for alle de ord og handlinger, der vil komme senere.

Den moderne vestlige missionsbevægelse er blevet kritiseret for sin "korsfarerånd og undervisningsfiksering" (Kosuke Koyoma). Der er nok sandt i denne kritik til at få os til at standse op og genoverveje vores tilgang til mission. Har vi måske nogle gange stølet mere på vore ressourcer og ekspertise end på Guds Ånds virke i vort liv og i deres liv, som vi arbejdede iblandt? Har vi været tilstrækkeligt bevidste om, "at vi tjener en sag, som på trods af vores generøse engagement og avancerede teknikker egentlig ligger hinsides vore menneskelige evner?" (SMA-konstitutionerne, nr. 26).

Gav vi i vores arbejde tilstrækkelig plads til overraskelsernes Gud, den Gud der vælger de svage for at forvirre de stærke, den Gud hvis lys uvægerligt kommer ind gennem sprækkerne i vores liv snarere end gennem vores succeser og præstationer? Udfordringen for missionærer i dag er at genfinde noget af den kombination af bøn og handling, kontemplation og vidnesbyrd, som kendetegnede livet hos de store missionærmunke - benediktinere og keltiske - i middelalderen. I den henseende har vi meget at lære af Maria, vores missionerende Moder. Hun er et forbillede for en tålmodig og ydmyg måde at være missionær på, hun tvinger ikke Gud til at gøre noget, men bærer Jesus med "en ubeskrivelig kærlighed" (2. adventspræfation) og giver plads og tid til, at Hans tilstedeværelse kan fremkalde et spring af genkendelse og glæde i hjertet hos dem, vi møder.

Jeg vil slutte med en bøn:

Moder Maria, lær mig at være en missionær efter dit hjerte, at bære Kristus med kærlighed til dem, som jeg er sendt til, og at lade Hans tilstedeværelse fremkalde et gryende spring af anerkendelse og glæde i deres hjerter.

Hil dig Maria, missionærernes forbillede.

Bed med os for dem, der lider, lær os at række ud og lette deres strid. Bed med os for dem, der er afhængige af vores gavmildhed, hjælp os til at dele frit. Bed med os for dem, der mangler ydmyghed, lad os lære værdien af at bede andre om hjælp. Bed for os, at vi må være modige vidner om din Søns kærlighed, så vi med glæde bærer Kristi lys og håb ind i denne verden. Amen.

Michael K.

Oversat af Charlotte Olden-Jørgensen

Oktober er rosenkransmåned

Oktober måned er tilegnet den hellige rosenkrans. Ifølge dominikaneren, Alan de la Roch's beretning fra det femtende århundrede, viste Maria sig i 1206 for Sankt Dominicus, efter at han, på grund af hans manglende succes med at bekæmpe det albighensiske kætteri, havde bedt og udført en række bodsøvelser. Maria roste ham for hans tapre kamp mod kætterne og gav ham Rosenkransen, som et mægtigt våben, forklarede dens anvendelser og virkning, og bad ham udbrede den til andre.

"Da Rosenkransens bønner kommer fra så fortræffelige kilder, - Vor Herre selv, de hellige skrifter og fra kirken -, er det ikke overraskende, at rosenkransen er så dyrebar for vores velsignede Moder, og har en så himmelsk kraft.

"Ser vi på virkninger af rosenkransens kraft, sådan som vi erfarer dem, så finder vi en mængde af beviser for dens vidunderlige værd. Mange mennesker har ved fromme recitationer af rosenkransens opnået mange begunstigelser. Der er få hengivne brugere af rosenkransen, som ikke kan bevidne at have oplevet rosenkransens kraft i deres eget liv. I historien finder vi mange store sejre forbundet med at bede rosenkransen. Traditionen tilskriver rosenkransens virkning da albighenserne led nederlag i slaget ved Muret i 1213. Men selv de, der ikke accepterer denne tradition, må indrømme, at Pius V tilskrev den tyrkiske flådes store nederlag på den første søndag i oktober 1571 til det faktum, at Rosenkrans-broderskaberne gennemførte processioner i Rom og andre steder på samme tid. Derfor besluttede Pius V, at Rosenkransen skulle mindes på denne dag. To år senere

tillod Gregor XIII fejringen af en rosenkransfest i de kirker, der havde et alter tilegnet rosenkransen. I 1671 udvidede Clement X festen til at gælde for hele Spanien. Den 5. august 1716 fandt en anden stor sejr over tyrkerne sted. De truede dengang tillige med russerne som truede med at ødelægge den kristne civilisation. Men prins Eugene besejrede dem ved Peterwardein i Ungarn. Derefter udvidede Clement XI Rosenkransfesten til at gælde hele kirken.

"Når farer, der er langt større end fortidens tyrkiske trusler, i dag ikke kun truer kristendommen, men al civilisation, så opfordres vi af vores velsignede Moder til at vende os til rosenkransen for at få hjælp. Hvis mennesker i tilstrækkeligt antal gør det, og samtidigt gennemfører de andre betingelser, som hun har fastlagt, så har vi større grund og tillid til, at vi vil blive befriet fra vore farer." - (Mary in our Life af Fr. William G. Most)

Rosenkransen og det liturgiske år

Rosenkransen har sin oprindelse i tidligere tiders liturgiske åndsliv. Selv i dag kaldes den "Marias psalter". Der er stadig katolikker, der mener, at de mennesker, der hverken har tid, uddannelse eller mulighed for at bede de 150 salmer i tidebønnerne, kan bede de 50 'Hil dig Maria', som en erstatning. Således er "Maria's Psalter" et forkortet, forenklet "breviar" - sammen med Kirkens fælles tidebøn. - (The Church's Year of Grace, Dr. Pius Parsch)

Rosenkransen er Kristus-centreret, idet den skildrer hele Jesu Kristi liv, lidelse, død, opstandelse og herlighed. Naturligvis og med rette ærer og overvejer vi også Maria i rosenkransen, af samme grund, som det liturgiske år gør det. "På grund af den mission hun fik fra Gud, er hendes liv tæt forbundet med Jesu Kristi mysterier, og der er ingen, der har fulgt tættere med i det inkarnerede Ords fodspor og med større fortjeneste end hun" 142 (Mediator Dei). Meditation over denne cyklus af glædens, lysets, smertens, og herlighedens mysterier gør rosenkransen ikke kun til "et breviar eller et resumé af evangeliet og det kristne liv" (Ingravescentibus malis), men også til et kortfattet uddrag af det liturgiske år. Dermed fremstår Rosenkransen som en dynamisk lærer og opdrager i

kristen tro, moral og åndelig perfektion, der på forskellige måder fremmer tro, håb, kærlighed og andre dyder, og formidler specielle nådegaver, alt sammen med det formål, at vi kan blive mere og mere Kristus lig. – (Mariologi, Juniper B. Carol, O.F.M.)

Rosenkransen og paverne

Blandt de troende, er der ikke nogen form for ekstra-liturgisk Maria andagt, som praktiseres mere udbredt eller er mere tilfredsstillende end at bede Rosenkransen, der er blevet anset som selve symbolet for katolsk fromhed. Ingen form for ekstra-liturgisk andagt end den til Maria er af paverne blevet anbefalet mere varmt eller oftere. Med måske to undtagelser har alle de siddende paver fra Sixtus IV i 1478 til Johannes XXIII, især Leo XIII (i 23 dokumenter, ti af dem encyklikke udelukkende om rosenkransen) og hans efterfølgere, lovprist denne form for bøn, som i øvrigt også har været den foretrukne hos helgener som Teresa af Avila, Frans af Sales, Louis-Maria de Montfort, Alfons Maria af Liguori, Don Bosco, Bernadette og mange flere.

Den autentiske rosenkrans er en vellykket kombination af højlydt og meditativ bøn, som hver især er afgørende for andagten. Det er forkert at sige, at meditation er "selve essensen ved rosenkrans andagten", for højlydt recitation af bønner er også af afgørende betydning. Meditation er selvfølgelig det ædle element, "sjælen", mens den højlydte bøn er andagtens "krop". "Rosenkransen", erklærede pave Leo XIII, "består af to dele, som er forskellige, men uadskillelige - meditationen over mysterierne og recitationen af bønnerne. Det er således en slags bøn, der ikke kun kræver en vis sjælelig opløftelse mod Gud, men også en særlig og eksplicit opmærksomhed "(Incunda semper). Derfor, som pave Pius XI sagde, tager de fejl, "der kun betragter denne andagt som en kedsom remse, der gentages med monoton og syngende intonation" (Ingravescentibus malis). Og som Pius XI udtrykte det, "både fromheden og kærligheden, selvom de altid udtrykkes med de samme ord, så gentager de dog ikke det samme. Men de udtrykker inderligt noget, der altid er nyt, som det kærlige hjerte altid udsender." Og sluttelig med Pius XII's ord, "har recitationen af enslydende bønner, gentaget så mange gange, i stedet for at gøre bønnen steril og kedelig, tværtimod den beundringsværdige egenskab at indgive tillid i personen, der beder, og bringer en mild tvingende trøst til Marias moderlige hjerte (Ingravescentibus malis). - Mariologi, Juniper B. Carol, OFM

Pave Benedikt XVI udtalte, da han i basilikaen Santa Maria Maggiore bad rosenkransen med de troende: "I dag bekræfter vi sammen, at den hellige rosenkrans ikke er en from fortidig praksis, bønner fra en anden tid, som vi tænker på med nostalgi. I stedet oplever Rosenkransen en ny vår. Uden tvivl er dette et af de mest udtalte tegn på kærlighed, som den unge generation nærer til Jesus og hans mor, Maria. I vor nutidige verden, der er så splittet, hjælper denne bøn med til at sætte Kristus i centrum, sådan som jomfru Maria gjorde, hun, som tænkte over alt, hvad der blev sagt om hendes søn, og hvad han gjorde og sagde. Når vi reciterer rosenkransen, genoplives de vigtige og meningsfulde øjeblikke i frelseshistorien. De forskellige trin i Kristi mission indprentes. Hos Maria er hjertet rettet hen mod Jesu mysterium. Kristus sættes i centrum i vores liv, i vores tid, i vores by gennem overvejelse og meditation over Hans hellige mysterier, glædens, lysets, smertens og herlighedens. Må Maria hjælpe os med at byde den nåde velkommen i os selv, som stammer fra disse mysterier, så den gennem os kan "give vand" til samfundet, begyndende med vores egne daglige relationer, og rense dem fra så mange negative kræfter og derved åbne dem for budskabet om Gud. Når rosenkransen bliver bedt på en autentisk måde, ikke mekanisk og overfladisk, men oprigtig, så bringer den faktisk fred og forsoning. Den indeholder i sig selv helbredelseskraften i Jesu Allerhelligste Navn, påkaldt med tro og kærlighed i centrum for hvert "Hil dig Maria".

Mysterierne fra rosenkransen

Indtil omkring det 15. århundrede var hundreder af mysterier en del af helligheden i rosenkransen. Derpå blev de 15 mysterier, som vi kender i dag, definitivt fastlagt som "rosenkransens mysterier." Pave Johannes Paul II, i sin encyklopædi, Rosarium Virginis Mariae, tilføjede i 2002 de fem lysets mysterier.

Paverne siger, at gennem overvejelserne af hele rosenkransen mindes man om og får indprentet i sit sind, "de største mysterier i kristendommen", "mysterierne om vores frelse", "de vældige mysterier om Jesus og hans mor forenet i glæder, sorger og sejre". De tyve mysterier er opdelt i fire lige store grupper, kendt som "glædens mysterier", "smertens mysterier", "herlighedens mysterier" og "lysets mysterier."

Oversat af Asbjørn Nordam

Pandemien har for- værret ulighederne og sårene i verden

“Pandemien har tydeliggjort visse andre typer sygdomme, som allerede eksisterede i forvejen: Manglen på broderskab og barrierer, som adskiller de rige og de fattige. Der er mennesker, som har adgang til de højeste studier og uddannelser, mens andre endog ikke har mulighed for at se i en bog; der er mennesker, som kan komme på de bedste hospitaler, og andre, som end ikke har mulighed for at købe en Panodil. Covid-19 krisen har bestemt forværret alt dette: lad os blot tænke på de mest enkle forholdsregler med hensyn til hygiejne, så som at vaske hænder eller opholde sig afsondret fra de andre derhjemme. I mange dele af verden er der intet vand, og der er familier på 6-7 personer, som lever sammen under snævre forhold.

Desuden har pandemien vist os alle de forkerte prioriteter, som vores verden har: Der er ikke mundbind nok, men dog penge til våben og andre krigsmaterialer”. Dette er hvad Kardinal Luis Antonio Tagle, som er prefekt for Kongregationen til evangelisering af alle mennesker, sagde i et webinar (mediekursus) med titlen ”At røre ved verdens sår. At tro under pandemien”, som var organiseret af den Fransiskanske Festival af Missionsforlaget Italiana og af Akademiet Antoniano i Bologna i Italien.

Kardinal Tagle talte om vor tids sår, idet han anskuede dem fra en håbefuldstilnærmelse: ”Der er mange slags sår, som er forårsaget af vore forkerte beslutninger, som vi har påført os selv. Men der er også sår, som påføres af omverdenen, af andre mennesker, gennem systemer og strukturer der fører til ligegyldighed og til ulighed. Jeg vil gerne vende tilbage til 27. marts sidste år, til den tomme Sct. Peters plads i Rom, hvor den Hellige Fader i sin smukke bøn tilbød os troens store gave, idet han huskede os på, at Jesu Kristi inkarnation er Guds nærhed til alle, som lider. Ingen vandrer alene, ingen lider alene, ingen dør alene: Jesus Kristus er medicinen. Deraf er kærlighedens sår fremstået: de frivillige, sygeplejerskerne, nonnerne, biskopperne, lægfolkene, som var og er villige til at blive smittet, når de går ind på farlige steder, og derved viser os, at de er villige til at blive såret af kærlighed, af solidaritet. Når en person elsker, er hun eller han villig til at blive såret”.

Kardinal Tagle mindede om, at Pave Frans, lige efter den bøn d. 27. marts, havde sammenkaldt en specialgruppe, som skulle gøre noget ved behovene i de fattigste lande og planlægge en større nærhed til dem i fremtiden efter Covid: ”Kongregationen til evangelisering af alle mennesker, Caritas, Dicasteriet for integral menneskelig udvikling og andre organer indenfor kirken blev bedt om hver at give deres eget bidrag. Vores afdeling Den Pavelige Kongregation for Troens udbredelse har for eksempel hjulpet lokale kirker, med behov, som normalt gives gennem institutioner, som for eksempel at skaffe mad og hjælpe med helbredsproblemer og basale fornødenheder i missionslande. Caritas har på den anden side fået den opgave at tage sig af uddannelse og træning af lokale i samfundet, så de kan være forberedte, når de står overfor pandemien, til at hjælpe lokalsamfund, så de ikke er 100% afhængige af deres egen regering.”

Indenfor Kirkens mission, sagde Kardinal Tagle, er der udover pandemiens nødsituation også brug for at reagere troværdigt på en voksende sekularisering, der er forbundet med globaliseringen og ”som ikke kun er en økonomisk realitet, men også en kulturel kendsgerning.” Kardinal Tagle sagde desuden, at ”det ikke er muligt at sætte værn eller barrierer op for at beskytte folk fra udbredelsen af disse ideer; det er dog heller ikke et problem, men derimod en udfordring som leder os til at værdsætte vores tro.”

Til slut sagde Kardinal Tagle som svar på et spørgsmål om aftalen mellem Vatikanstaten og Kina: ”Jeg er optimistisk omkring Kina. Jeg ved, at den hellige Johannes Paul II havde en drøm om at rejse til Kina, og jeg er sikker på, at det også er Pave Frans drøm. Vi håber, at aftalen mellem Kina og Vatikanstaten, selvom den er begrænset og ikke perfekt, vil åbne dørene til denne mulighed. Diplomati med Asien er ofte overraskende: når man ikke venter en åben dør, så åbnes pludselig et vindue”.

Oversat af Astrid

Mod til at vidne om **troen**

Karl Rahner (+1984) fortalte engang, at han rejste til Barcelona sammen med en spansk advokat. Undervejs foreslog advokaten, at de sammen skulle bede Rosenkransen. Karl Rahner indrømmede ærligt, at noget sådant havde han ikke tænkt på, hvorimod det for advokaten syntes at være noget selvfølgelig. Karl Rahner har efterfølgende omtalt denne hændelse i en artikelserie, hvor det drejer sig om at have mod og at anstrenge sig for at bevidne troen. Han peger på den smertelige divergens, der hersker i kirken på vore breddegrader.

Man taler meget om at vidne om troen, men de fleste kristne har svært ved offentligt at tale om troen. Folk fra de sydeuropæiske lande har lettere ved at tale om den - sådan som den spanske advokat. Uforfærdet, klar og uden kompromisser lyder Peters ord, når han på apostlenes vegne taler for Det høje Råd: '...vi er vidner om dette, vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham'. Afstanden mellem denne og vor situation er stor. Her: Manglende evne og træghed til at tale om troen. Der: Et kraftfuld og glad vidnesbyrd, som ikke lader sig rokke af noget. Man må spørge sig selv: Hvordan kan kirken igen opfylde den opgave, Jesus gav: 'I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende' (Apg. 1,8)?

Læser vi Apostlenes Gerninger ledes vi ind på det rigtige spor, for denne bog er en lære- og øvebog i at aflægge vidnesbyrd om den kristne tro. At Peter og apostlene betegnes som vidner om Jesu korsfæstelse

og opstandelse er ikke nogen tilfældighed, for det var deres opgave og indholdet i deres liv. Denne sendelse gav dem identitet. I sit værk afgrænsede Lukas begrebet 'vidne' til kun at omfatte 'De tolv', for ikke enhver kunne være vidne. Det krævede, at man havde kendt Jesus fra dåben i Jordan og til hans lidelse og opstandelse.

I deres vidnesbyrd fremhævede apostlene, at Gud med Jesus havde handlet suverænt trods menneskers forbitrede modstand. Apostlenes vidnesbyrd var således ikke en ren menneskelig præstation, men Helligåndens værk, og formålet var at kalde tilhørerne til omvendelse, at fremme deres modtagelighed for budskabet om et nyt liv. Apostlenes vidnesbyrd skulle slå bro - fra Jesu levetid til kirkens tid, fra evangeliet til apostlenes historie, fra det oprindelige til evangeliseringen.

I vor subjektive og sekulariserede verden er det nok nødvendigt at komme lidt nærmere ind på dette vidne-begreb. Et kristent vidnesbyrd er i vore dage et 'livets vidnesbyrd'. Det har pave Paul VI understreget i sin apostoliske skrivelse 'Evangelisering i verden af i dag' (1975). Et ægte kristent livs vidnesbyrd er den første vej for evangeliseringen, for det moderne menneske hører hellere på et livets vidnesbyrd end på lærde, og lytter de til lærde, er det fordi, de med deres liv er vidner. Helt konkret kan det ske ved at være tro mod Herren Jesus midt i en troløs verden; ved fattigdom og enkelthed i en verden af velstand; ved at distancere sig fra at ligge under for og gå ind

for frihed i undertrykkende sammenhænge. Mens apostlene bragte deres vidnesbyrd til ikke-kristne omgivelser, må det tredje årtusinds vidner indstille sig på et ikke kristent (efterkristent) miljø. Til denne særlige form for at møde mennesker, der står fremmede over for kirken og troen, har biskop Karl Lehmann sagt: Budbringerne om Jesus må regne med udbredt ligegyldighed, trods, aggression og tavshed. Man må undgå enhver form for påtrængenhed. Man må møde mennesker i en dialog. Vor tids vidner om Jesus har brug for særlige dyder: Uegennyttighed, mod, fantasi, tålmodighed og trofasthed. Biskop Lehmann rammer plet, når han siger: 'Vi moderne mennesker må overvinde den falske beskedenhed og sige et forvandlende ord ind i andre menneskers liv; men fordi vi er så utrænede, tager vi afstand fra at vidne om det, der dybest set bevæger os og gør os lykkelige'.

Der findes mange former for vidnesbyrd. Der er kristne, som helligholder søndagen til trods for familiens modstand. Der er kateketer, som med fysisk og åndelig engagement søger at nå de unges verden og bringe dem Kristi budskab. Der er mennesker i menigheden, som i deres daglige møde med mennesker argumenterer imod de kirkefjendske holdninger. Der er dem, som drager omsorg for og plejer syge og døende familiemedlemmer i deres eget hjem. Sådanne eksempler viser, at den kristen tro lever. Når det drejer sig om at være vidner, udvirker vor angst og vor isolation, at vi får kontaktproblemer. Hvis vi ikke hæmmes og ligger under for sådanne

forhindringer, kan vi med Peter sige: 'Vi kan ikke lade være med at tale om, hvad vi har set og hørt!' (Apg. 4,20).

Efter Peter Granik

GIV DIG TID – NEJ, DET HASTER!

For år tilbage fandt en mand på at sætte hjerter op rundt omkring i Danmark, hvorpå der stod: "Giv dig tid". Der var ment som en advarsel til mennesker i trafikken om, at de skulle tage det mere med ro for at forhindre ulykker. Det var et godt råd i den sammenhæng. Men det er måske ikke godt råd i Guds rige. Missionæren Hudson Taylor led i sit inderste, når han tænkte på, at hver måned døde en million kinesere uden at være døbt. Der var en kristen kineser, der engang spurgte ham: "Hvorfor kom I ikke før?". Min far døde uden at vide noget om Jesus! Det haster med at nå ud med evangeliet.

Det er missionens tid nu, og indtil Jesus kommer

igen. Jesus sammenligner Guds rige med en høst. Og vi ved, at det er vigtigt at få sået og høstet i rettet tid, for ellers kan det blive for sent. "Høsten er stor, men arbejderne er få, bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til høsten!" (Mt 9, 37-38). Ingen kristen har ret til at stå uden for hedningemission. Hvad kan jeg da gøre? – håber jeg, du spørger. Følg med i arbejdet, som gøres i missionslandene og de unge kirker. Vær aktiv kristen hvor vi bor og arbejder. Bed også om at flere vil rejse ud som missionærer, og at vi selv må være villige missionærer. Det koster penge at drive mission, så glem ikke at støtte med din del. Vi plejer at tale om 3 slags ansvar: sendeansvar, bønneansvar og økonomisk ansvar. Giv os god tid til at møde disse ansvar alvorligt, for det haster. Se, jeg kommer snart, siger Jesus, og så er missionens tid forbi.

QMN

At finde vort kald

Det er utroligt vigtigt at lægge mærke til, at det ikke er nogle jøder fra Galilæa, der har hørt om Jesus og derfor opsøger ham for at blive optaget som elever i hans 'skole'. Det er Jesus selv, der udvælger de mennesker, han kan bruge i sin specielle tjeneste: at være vidner om det, der sker omkring ham og med ham. Jesus valgte selv sine disciple og gav dem en særlig opgave: at være vidner om hans liv og gerning som Guds Messias.

Vi er alle indbudt til at udføre et specielt arbejde for Gud. Vi skal ikke udføre det samme arbejde allesammen - hver enkelt af os har sin opgave, og det er slet ikke sikkert, at den ligner det, som andre har fået betroet. Vi er indbudt til at være med i kirkens missionsværk - indbudt til at engagere os i det kirkelige arbejde. Stillet over for denne indbydelse synes nogle, at de egentlig allerede har gjort og gør meget godt; andre er optaget af andre opgaver i foreninger og klubber, og 'man kan jo ikke engagere sig i alt'.

Der kan anføres en række 'gode' grunde til at sige nej til indbydelsen fra Gud - og hvem kan i det hele taget i vor vestlige verden interessere sig for kirkens missions-virksomhed. Rent ud sagt: Hvad véd vi egentlig om kirkens mission uden for vor egen dør i Europa. Véd vi, hvad kirken foretager sig ude omkring i den tredje verden? Mission betyder 'sendelse', og her er der ikke alene tænkt på at sende og fordele udviklingshjælp, men der er først og fremmest tænkt på, at vi selv bliver klar over, at det er os selv, der er udsendte. Men vi er ikke initiativtagere til en bevægelse eller til kirkens mission. Det er Gud selv, der

sender os - det er ham, der tager initiativet. Mission er ikke en randbemærkning i kirkens liv. Mission er selve kirkens liv. En kristen kirke, der ikke er missionsnerende, er død og kan komme til at give et vidnesbyrd, som er i direkte modstrid med dens sendelse.

Kristen mission begynder hos os selv - med vort møde med Jesus. Det er værd at bemærke, at Jesus ikke valgte skriftlærde og præster til sin rabbinerskole. Han mødte mennesker, der hvor de var: ved arbejdet, i deres hverdag, midt i et praktisk arbejde. Disse mennesker havde han brug for. De skulle lære at prioritere på en anden måde og at arbejde på et andet plan. Mission opstår dér, hvor vi møder Kristus, for i det kristne fællesskab omkring og med Jesus aflægges der vidnesbyrd om ham og om livet i hans fællesskab. Skal man anbefale en film, en bog, så andre får lyst til at få samme positive oplevelse, må man kunne spore begejstring i holdningen bag anmeldelsen, i dens ord og formuleringer.

På samme måde i den kristne mission: Andre må kunne spore begejstring hos kristne over deres tillid til Guds faderlige omsorg og kærlighed og hans Ånds virke iblandt os. Vi må gribes af Guds Ånd og begejstringen må blive mere end en ydre følelse. Den må gribe hele vor person, så alt hvad vi foretager os må have det ene for øje: At Guds rige må blive en realitet og alle knæ skal bøje sig for alle tings skaber og vor Far.

QMN

At forkynde evangeliet med handlinger...

For ikke længe siden besøgte jeg et fattigkvarter, og det glædede mig at lægge mærke til, at de fattige kendte sognepræsten ved navn og hilste hjerteligt på ham. Da jeg fortalte sognepræsten om denne min glæde, gav han følgende kloge svar: 'Egentlig behøver De ikke glæde Dem over, at de fattige kender mig ved navn. De har først grund til at glæde Dem, når jeg kender alle de fattige ved navn og kender hver enkelts historie'. Men jeg mærkede snart, at han kendte hver en hytte og vidste, hvilke vanskeligheder de enkelte familier havde.

Hver familie og hele fattigkvarteret indgav han mod til at tage hånd om de problemer, der fandtes. 'I den hytte dér bor Bastiao. Han er 52 år, og skønt han er sund og rask, kan han ikke mere finde arbejde. Ikke desto mindre formår Bastiao på en eller anden måde at sørge for mad til sin familie. Her i nærheden bor der tre ordenssøstre. Bastiao går til dem, og de sørger for, at han får lidt daglejerarbejde. På den måde sørger han for mad til sin syge kone, sin gamle mor og datteren, der med sine tre børn bor hos forældrene efter at være blevet forladt af sin mand'.

'I denne lerhytte, hvor væggen er ødelagt, bor Mae Benta. I femogfyrre år var hun jordemoder. Nu er hun delvis lammet og blind, men det er en glæde at se, at hun ikke savner noget. Ganske vist er det ikke de rige kvinder, som hun bistod ved fødslen, men de fattige kvinder, der nu hjælper hende. Seks fattige kvinder, som bor her i nærheden, skiftes til at hjælpe

Mae Benta. De deler det lidt de har med hende, og der er ingen fare for, at de skulle glemme hende blot én eneste gang'.

'I hytten deroppe bor Dona Francisca, en kvinde, som ikke har noget at le af. Mindst to gange om ugen kommer hendes mand fuld hjem. Så får hun klø og børnene slår han, så de er halvdøde. Hele nabolaget kan ikke sove for al den larm, det medfører'.

Denne præst er født langt herfra, men han har fuldt ud identificeret sig med vort folk. Denne præst, som jeg kalder min broder, kender på denne måde sit sogn hus for hus, skæbne for skæbne. Halvt i spøg, men alligevel i overensstemmelse med sandheden, kan man sige, at selv hundene i området kender ham ved navn, når de ved hans ankomst gør efter ham.

Jeg forstår dig, min broder! Du giver dig selv til dem alle. Fattig eller rig, der er ingen, som forgæves banker på din dør. Ligesom Kristus, der kom for at frelse alle, men levede sammen med fattige fiskere og ikke selv havde en sten, hvorpå han kunne lægge sit hoved, så bor også du hos de fattige i dit sogn. Når man meget tidligt om morgenen kan hente vand ved den offentlige vandhane på højen, står du i kø og venter på at fylde din spand med vand på samme måde som alle de andre. Hertil kommer, at du hjælper gamle mennesker og gravide kvinder med at bære deres spand med vand hjem.

Jeg har hørt nogen sige, at du gør det kun af magtbegær - et magtbegær altså, som varer i måneder og i år? Du har forstået den nye tid. Du ved, at det glade budskab - evangeliet - i vore dage mere end nogensinde skal forkyndes i handlinger, før det forkyndes i ord.

Helder Carmara

**Støt Missio Danmarks indsamling i kollekten
søndag d. 31. oktober**

Missio Danmark
MobilePay: 57 577
Konto: 4183 1686 3564